

Négyszögletek Forrai Formavárosában

Forrai Ferenc világi

Forrai Ferenc a Négyszoba Galériában

Teljesen objektív bevezetést nem adhatok Forrai Ferenc világához, mert évek óta együtt dolgozunk, együttműködésünk több szintű – és Forrai Ferenc több világát is ismerem. Minőségelvű, perfekcionista minimalizmusa világi közös nevezője.

Így ismerem az alkalmazott tervezőgrafikust, arcukat és csomagolások designerét.

A szekszárdi születésű Forrai Ferenc jól ismeri a borkultúrát, a borászok sajátos világát és értékrendjét. „Van idő, van bor. Minden együtt.” Átgondolt, egymásra épülő, izgalmas sorozatokat készített többek között a tokaj-hegyaljai Péter Pincészet számára, de hasonlóan segített a Dúzsi és más neves pincészetek pozicionálásában is. Csodálattal szemlélem együttműködését Góg Angélával, a *food design*hoz alkotott ikonrendszere méltó alkotótársává teszi és hozzájárul a terület kanonizációjához is.

De legjobban az autonóm, saját kiállításokat rendező tipografikus Forrait ismerem – aki rendszeresen jelentkezik a Design Hét sorozatban tárlataival. Nem tagadja, nem is tagadhatja meg tervezőgrafikus szemléletét, a kiállításaihoz arcukat, reprezentációs termékeket készít. De a bemutatott alkotások és azok közös tere, egysége teszi igazán izgalmassá ezeket a kiállításokat. Legutóbbi, *Négyyszöglet - Budapest* című tárlata a közönségzavazatok alapján a Design Hét Budapest 2019 legjobb kiállítása lett. Szorgalmas, szívós munka van mögötte. Sok éve dolgozik azon, hogy irodalmi műveket, különösen a magyar költészet alkotásait, egy tipografikus eszköztárával mutassa be – a sorozat részei egy nagy, gyűjteményes kiállítás felé mutatnak. A bemutatott művek és az ezekből alkotott grafikai kompozíciók Budapestről – ahol él – vagy egy általánosabb értelemben vett otthonról szólnak. Az otthonosság formáit, legegyszerűbb szimbólumait keresi. S közben egyre szerelmesebb a városba. Bemutatja az én verseim Budapestjét, Vízivárosát is - és rendre bevezető tablóval indítom útjára (vagy vezetem félre) a látogatót. A szépirodalmi művek – Kassák Lajos hatását mutató és rá szövegszerűen és a grafika eszközeivel

Sok éve dolgozik azon, hogy irodalmi műveket, különösen a magyar költészet alkotásait, egy tipografikus eszköztárával mutassa be

is utaló – feldolgozását a *Betűképek* (2013) és *A vonal alatt* (2014) kezdte el. Ezekben a kiállításokban az írógéppel készült, majd különböző módon hajtogatott, színnel jelölt képek keltették fel a figyelmem. Művei olyanok, akár John Conway életjátékának egy-egy kimerevített játékkálása. Szinte várjuk, hogy a mozgó populáció sejtjei életre keljenek, vagy figyeljük, mi burjánzik majd elő ebből. Tárlatain válogat Kassáktól, Weörestől, de Mark Twaintól, Douglas Adams-től is, a nagy klasszikusoktól, például Arany Jánostól éppúgy, mint a nyelvművelő tudós Grétsy Lászlótól vagy későbbi kiállításain az egészen sajátos versnyelvet alkotó költőóriás Juhász Ferencről („Babonák napja, csütörtök”) vagy az abszolút kortárs költő Simon Mártonról.

Irigylésre méltó, mennyire sznobériától mentes, élményszerű, nem valamiféle piaci igényhez igazodó a választása. A 2015-ös *Formavárosban* (e kiállítás címadására vagyok a legbüszkébb) útvonalai térképpé szerveződtek, s azóta csak egyre aprólekosabb, teljesebb és gyönyörűbb e szellemi kartográfus munkája. Az otthon költői képeiből formál képi költészetet, hálója – e valós hipertext – a hazai lét szövegeiből szövődik. S mivel ő maga is otthon érzi magát, nem kötik kényszerű szabályok, de önként és kellemesen követheti a hagyományt, amelyben nevelődött. Legutóbbi tárlata játékszabályait már 2016-ban kidolgozta, a Lengyel Intézetben rendezett *Négyyszöglet* kiállításon. Ott egy régiót jelölt ki játéktérnek, a V4 országokat. A *Négyyszöglet* összetartozást jelző szimbóluma ott született meg – és a városokhoz és lakóikhoz kapcsolódó szinkódok is. Varsó, Prága, Pozsony, Budapest. Négy város, négy szín, egy metszet. Négy ország négy városának négyesítésé, közös halmaza. Majd 2017-ben a

Sokszöglet című folytatás/variáció ismét utazási, útkeresési élményeket „képesít”. A *Négyyszöglet - Budapest* a saját otthonát mutatja be kedvenc irodalmi művein keresztül. Érdeklődése a szerelmesé, aki Pestként vágyik Buda lankáira vagy Budaként a testi Pestre. Az írásművekben e szerelmes várost keresi, a szövegek elevevényében a szerzők új világokat teremtő vágyakozását éli újra, míg a szóból színt, a költői képből formát készít. Pillanatképet a halhatatlanból. Azt hihetnénk, gyorsan olvas, lapoz, mohón keresi a színeket vagy hagyja, hogy megtalálják – valójában nagyon alapos, lebontja a szerkezetet, mígnem ott marad az a két-három szónyi idézet, melyre szüksége van. Hogy csinálna egy versből Polaroid-fotót egy konstruktivista festő? Akkor képzavar, hogy tökéletes rend lesz belőle. Forrai Ferenc az elvonatkoztatás mestere. Megdöbbentő szigorral válogat, vetkőztet, s ami marad: minden mű egy elem a rendszerében. Budapestről ilyen emberségesen még sosem meséltek színes korongok, lebegő téglalapok. Egyéni játék ez, s nemcsak a tipografikus tudása kell hozzá, hanem némi szemtelenség is. Művek, melyeknek elképesztő bonyolultságú rétegei sejlének fel az olvasó előtt, nála jámbor körök, szép vonások. Nem tisztel senkit és semmit – csak az érzéseket, a szerelmet, az otthon. A szerzők előtt így tiszteleg. Most tablószövegeim remixével igyekeztem bemutatni – címszavakban: geometria, letisztultság, megindító céltudatosság, egy következetes művész szerelmes rendje.

Művei olyanok, akár John Conway életjátékának egy-egy kimerevített játékkálása

Szinte várjuk, hogy a mozgó populáció sejtjei életre keljenek

